בלי איומים, בבקשה

אני לא מבינה למה את מאיימים ב„גרד מהארץ!"

הסיסמה הזאת הפכה להיות לאנשים רבים נשק, סיסמת־הפחדה. איום. זמר שלא השמיעו את שיריו ברדיו אמר שהוא יירד מהארץ. נוכל, שמס־ההכנסה עלה עליו, מאיים עלינו שהוא עוזב אותנו. עולה חדש שלא קיבל מספיק, לדעתו, אומר שהוא יירד, רופא צעיר ששלחו אותו לעבוד בבית־חולים רחוק מהבית, מודיע קבל עם שאמריקה קוראת לו והוא כנראה יירד. פקידה שפוטרה ממישרד עורך־דין אומרת שאין לה מה לחפש כאן והיא תרד, וגם גברת צעירה שהתגרשה מבעלה ועשו לה צרות ברבנות מאימת שהיא תרד מכאן.

על מי בדיוק אתם מאיימים, רבותיי וגבירותיי? אתם יורדים **לי** מהארץ, או **ל־עצמכם?**

זה מזכיר לי את הילדים הקטנים שאומרים לאמא: „אני לא אעשה לך שיעורי־בית". אתם רוצים לרדת? בבקשה! שלום, כל־טוב לכם. תצליחו בחיים. אף אחד לא מחזיק אתכם כאן בכוח. אולי אתם צריכים עוד איזה סיבה, כדי לרדת מהארץ? אני יכולה לתת לכם 300 סיבות למה קשה כאן ומעצבן, ומפחיד לפעמים, ומתסכל וכואב. לעומת זאת אני יכולה לתת לכם סיבה אחת, רק אחת, שאני נשארת כאן. זה הבית שלי. לפעמים לטוב ולפעמים לרע.

אם אתם לא מרגישים ככה, באמת תרדו מהארץ. למה לא? תסעו לאמריקה, תנהגו במוניות, תקראו עיתון ישראלי, תשירו שירים בעברית, תאכלו חומוס בערב ותלקקו את האצבעות בעצב, תסובבו את כפתור הרדיו הלוך וחזור כי נדמה לכם ששמעתם את המילה „ישראל", תתגעגעו למישפחה שלכם, לחברים שלכם, תחלמו על הקיץ הארוך שלנו ועל החורף הקצר, תתגעגעו לנופים, לפרחים, אפילו לקללות שלנו. תראגו לילדים שלכם שקרעתם אותם מהמולדת שלהם ועשיתם מהם אזרחים סוג ב' ו־ג' ו־ד'.

כן, שכחתי לציין שבודאי תרוויחו עוד אלף דולר לחודש.

אז בבקשה, אם אתם רוצים לרדת מהארץ, תרדו. רק אל תאיימו.

שיחת חולין

אחרי 12 שנים של סחיבת שקי־אדמה כבדים לקומה השלישית, קניית מאות שתילים זרונים שמעולם לא חלמו להתפתח, אחרי זיבולים, עידור, השקיה, והרבה צער, תוגה ובושת פנים, החלטתי להתקשר לאנשים המיוחדים האלה, שעושים לך גינה פורחת על המירפסת.

הלו, שלום, אני מבינה שאתם מפריחים מירפסות.

כן, נכון. יש לך פנטהאוז?

לא. יש לי דירת־גג.

מה ההבדל?

אני לא יודעת. לי יש דירת־גג.

טוב, מה הכתובת?

נתתי לו את הכתובת, קבענו זמן, והבחור היפה הגיע.

תגידי, בשביל זה קראת לי?

מה לא בסדר כאן?

את צוחקת עליי?

למה שאני אצחק עלייך?

איפה את רוצה להעמיד את הארגיות עם הפרחים?

לאורך המעקה ובשתי הפינות על המירפסת.

בשביל זה כדאי לך להוציא כסף?

רק בתנאי שאתה לא מוכן לעשות את העבודה בחינם.

תגידי, בשביל מה את צריכה את ההוצאה הזאת במקום כל־כך קטן?

כדי שאני אראה פרחים בבוקר ובערב, וגם אחרי הצהריים.

אף פעם לא עברתי על מקום כזה קטן ובשכונה כל־כך מפוצלחת!

אז הנה הגיע הזמן שלך.

את יודעת מה, בגלל החוצפה שלך אני אעשה לך מירפסת משגעת!

וכמה זה יעלה לי?

את זה אני אגיד לך מחר בטלפון, כדי לא להיות נוכח כשאת מתעלפת.

הוא טילפן. לא התעלפתי. באו ארבעה בחורים צעירים שנראים כמו פרחים, שתלו לי גינה.

עברו ארבעה חודשים ו... אני לא מאמינה למראה עיניי. לחשוב שבמשך 12 שנה אני סחבתי שקי־אדמה לקומה השלישית, וקניתי זבל ומאות שתילים, ועדרתי וחפרתי ושתלתי והשקתי וכל בוקר הייתי יוצאת למירפסת ורואה עוד שתיל אחד מת מות־נשיקה. כל זה במקום סתם לעשות טלפון אחד ולחתום על צ'ק אחד. אם אלה אינם ימות־המשיח, אני לא יודעת מה כן.

סוד הידיים הענוגות

כן, אני בהחלט יודעת שבגילי כבר צריך לשים קרם על הפנים ועל הצוואר ועל הידיים, כמה פעמים ביום. אני גם מאוד רוצה לעשות את זה ולהיות בסדר עם עצמי ועם המראה שלי. יש לי כל הכוונות להתחיל במריחות הקבועות האלה כבר היום. אלא מה, שוכחת.

כל יום מחליטה, וכל יום שוכחת.

אז עם קרם־פנים אני עוד מסתדרת, כי צריך לשים אותו בערב לפני שהולכים לישון, ואם אני הולכת בשעה מתקבלת על הדעת, שבה אני עדיין בהכרה, קורה שאני מורחת, ורק מעצם המעשה אני נהיית יפה מאושר.

בעניין הקרם־ידיים זו בעיה אחרת לגמרי. יודעות־דבר אמרו לי, שאם לא שמים קרם־ידיים לפחות פעמיים־שלוש כל יום, זה כאילו לא שמתם אף פעם. אז ויתרתי מראש. מה, אני יכולה להתחייב לזכור דברים כאלה שלוש פעמים כל יום, זאת אומרת שלוש כפול 365, שזה יוצא יותר מאלף פעם בשנה? לא יכולה!

אז איך שהחלטתי לוותר על ידיים ענוגות, באה אליי חברה שלי ואומרת לי שהיא מצאה פטנט שיגעוני בדיוק לעניין הזה. קרם־הידיים מונח בבית־השימוש, במקום כזה, שאם את יושבת על האסלה, הקרם יהיה הדבר היחידי שתיראי. נו, אז אם את רואה קרם, את תיכף ומייד נזכרת בקרם.

הייתי מאוד גאה בחברה החכמה שלי, והבטחתי לה לפרסם במדורי את הפטנט שלה. אבל החברה ממש נחרדה והתחננה שחס־וחלילה וחס־ושלום אני לא אפרסם גם את שמה. אולי אתם יכולים להסביר לי למה? למה הכל סודי אצל הנשים האלה? מה, זה בושה להמציא פטנט כזה? או אולי זו בושה להודות שהיא יושבת בבית־שימוש, פעמיים־שלוש ביום?

כל־כך מעצבן אותי עניין הסודיות הזאת, עד שהחלטתי לסדר אותה. את שמה אומנם התחייבתי לא לכתוב, אבל שתדעו לכם כולם שהיא כבר בת יותר מ־39.

זהו. בפעם הבאה אל תעשי איתי עניינים כאלה!

והרי החדשות

ענייני קיץ

למי שכבר ראתה בעיתוני־האופנה את השיגעון החדש, המדבקות שמדביקים על ה... — תסלחו לי על הביטוי — על הציצים, אבל לא שהם כבר יודעים מזמן איך פועל המחשב.

האמא שלהם, לעומת זאת, בהחלט השכילה קצת. רק כשמסבירים לי כמו לילדי, אני מבינה קצת באלקטרוניקה.

יודעת איפה קונים וכמה זה עולה ובאיזה גודל יש, אז הנה הבשורה:

סתם בכל־בו שלום, תמורת 19.90 ש"ח, ויש בכל גודל ובמיבחר צבעים והדפסות. תזכרו רק שאני לא המצאתי את זה. אני רק מדווחת.

★ ★ ★

כבר אמרתי לכם שבשנה הבאה ילכו לים ולפיקניקים רק בעלי־משאיות? זה מפני שכל יום — בוקר, צהריים וערב — ממציאים עוד משהו שינעים לנו את החוץ. הפעם זה תיק־כרית־סוכר (כמו בתמונה), 49 שקלים, בקניון איילון דווקא.

פילאי האלקטרוניקה

ספר בסיגנון הפופ־אפ (עם תבליטים תלת מימדים) מסביר איך פועל המחשב האישי. הספר נועד לילדים, ולכן הבנים שלי קיבלו אותו במתנה. הם קראו, דיפדפו, נהנו, אבל האמת היא

המחשב האישי, הוצאת משכל, מחיר 35 ש"ח. מתנה יפה לילדים ולאמהות שלהם.

★ ★ ★

הרימיינדר בלעז או „שמור לי", בשפתנו, הוא מכשיר אלקטרוני מפוצל. חלק אחד צמוד להורה והחלק השני צמוד לילד המשחק בשפת הים או הבריכה. האמא יושבת עם החברות, מרכלת ולא דואגת, ורק כשהמכשיר שלה מצפצף זה סימן שהילד נכנס למים שהגיעו לו עד לגובה שבו נתלה המכשיר. זה הרגע בשביל האמא להתחיל בריצה היסטרית לעבר הילד. אומרים שהמכשיר המפוצל טוב גם נגד חוטפי־ארנקים, אבל לא הצלחתי להבין איך. מה שכן הבנתי זה שאפשר לקנות אותו בחנויות האלקטרוניקה, פועל על בטריות ומחירו 44 שקלים.

★ ★ ★

קטן קטן, נראה כמו קופסת־גפרורים, עולה 19 שקלים ויודע חשבון יותר טוב מכולנו. זהו מחשב־כיס הכי קטן שראיתי עד היום (לא, לא ביקרתי עדיין ביפאן). תזכרו את זה בחגים, כשתצטרכו מתנות לילדים של הדודים. משהו נחמד, שעושה רושם ולא מרושש את הכיס.

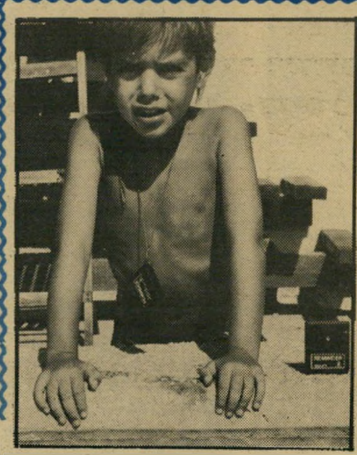

המלצה

„מה קורא" — ירון לונדון קורא שירה. זוהר לוי מנגן. בצוותא.

ירון לונדון קורא שירים של אלתרמן, רטוש, פן, זך, דליה רביקוביץ, אבידן, ויזלטיר ואחרים. בין השירים כמה מישפטים אישיים. מדוע, איך, מתי התאהב בשירה. אינטליגנטי, חם, הומור עדין, הדגשות אישיות. קולו של לונדון מתפצל להרבה גוונים שעושים מוסיקה. המוסיקה של זוהר לוי טובה ומעניינת, אבל לא נחוצה.

מי שאוהב שירה — שילך ויהנה. מי שאינו אוהב שירה — שילך ויתאהב. מי שאוהב את ירון לונדון — שילך ויהנה. מי שאינו אוהב את לונדון — שילך ויתאהב. ערב של הנאה מוחלטת, המשאיר טעם של עוד.